

огато четата около 9 часа прѣди пладнѣ пристигна на Арамлия, силно сражение се водеше на Тресибаба и Валовица. Сърбитѣ притиснати отъ превъсходнитѣ сили на Ахмедъ-Еюбъ паша бѣхж пакъ принудени да отстъпватъ. Но тѣ отстъпваха крачка по крачка като продаваха скъпо и скъпо всѣка пѣдя отъ бащината си земя.

Съ пристиганието ни на Арамлия, нашето топче излѣзе на позиция на Остри-връхъ, и отъ тамъ почна да гърми по платото Осредакъ, на което взеха да се показватъ черни колони турски низами.

Сърбитѣ отстъпиха $1-1\frac{1}{2}$ километъръ отъ прѣднитѣ си позиции и се спрѣха на крайнината на Правачката курия, която крайнина по отъ рано бѣше усилена съ стрѣлковни окопи, а едно пространство отъ 5—600 крачки отпрѣдъ до рѣчката бѣше усѣчено за по голѣмъ обстрѣлъ. Около тѣзи крайнина страшна кръвъ се проля. На четири пѣти турцитѣ се впускаха на ножове върху сърбитѣ за да овладѣятъ крайнината на курията, но бѣхж отбивани назадъ съ голѣми загуби отъ силния пушченъ и топовски огънь. Една сърбска батерия расположена задъ единъ слабъ насинъ на крайнината стрѣляше все залпове по батерейно по щурмующитѣ турски колони и слѣдъ всѣкой залпъ страшно смущение причиняваше въ рѣдоветѣ на турцитѣ. Часа около 2 слѣдъ пладнѣ снарядитѣ на тая батерия се привършили. Тя почна